

4. Bundesverband der landwirtschaftlichen Krankenkassen, 5. Verband der Angestellten-Krankenkassen e.V., 6. AEV — Arbeiter-Ersatzkassen-Verband e.V., 7. Bundesknappschaft, 8. Seekrankenkasse, 9. Bundesrepublik Deutschland, vertegenwoordigd door het Bundesministerium für Gesundheit und Soziale Sicherung, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Dient richtlijn 89/105/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 21 december 1988 betreffende de doorzichtigheid van maatregelen ter regeling van de prijsstelling van geneesmiddelen voor menselijk gebruik en de opnemings daarvan in de nationale stelsels van gezondheidszorg (hierna: „doorzichtigheidsrichtlijn”) aldus te worden uitgelegd dat ze in de weg staat aan een nationale regeling die na uitsluiting van niet-receptplichtige geneesmiddelen van de prestaties van het nationale stelsel van gezondheidszorg, een rechtsdrager van dat stelsel normerende bevoegdheid verleent om voor bepaalde medicijnen een uitzondering op deze uitsluiting te maken zonder daarbij te voorzien in een procedure als bedoeld in artikel 6, eerste alinea, punten 1 en 2, van de doorzichtigheidsrichtlijn?
2. Dient richtlijn 89/105/EEG van 21 december 1988 aldus te worden uitgelegd dat ze de producenten van de sub 1 van deze beschikking genoemde geneesmiddelen een subjectief recht jegens de overheid verleent, met name op een beslissing inzake de opnemings van een van hun geneesmiddelen in een lijst zoals hierboven bedoeld, die een motivering bevat en vermeldt welke rechtsmiddelen ter beschikking staan, ook al voorziet de nationale regeling daartoe in een beslissingsprocedure noch in een beroepsprocedure?

⁽¹⁾ PB L 40, blz. 8.

Verzoek van het Verwaltungsgericht Darmstadt van 17 augustus 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ismail Derin en Landkreis Darmstadt-Dieburg

(Zaak C-325/05)

(2005/C 281/13)

(Procestaal: Duits)

Het Verwaltungsgericht Darmstadt heeft bij beschikking van 17 augustus 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 29 augustus 2005, in het geding tussen Ismail Derin en Landkreis Darmstadt-Dieburg, het Hof van Justitie van de Euro-

pese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Verliest een Turkse onderdaan die als kind in het kader van gezinshereniging bij zijn in de Bondsrepubliek Duitsland in loondienst werkzame ouders is gaan wonen, zijn verblijfsrecht dat is afgeleid van het recht overeenkomstig artikel 7, lid 1, tweede streepje, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije (hierna: „besluit nr. 1/80”) om op ieder arbeidsaanbod te reageren — behalve in de gevallen van artikel 14 van besluit nr. 1/80 en wanneer hij de lidstaat van ontvangst gedurende langere tijd zonder gegronde redenen verlaat — ook wanneer hij na het bereiken van de leeftijd van 21 jaar niet meer bij zijn ouders woont en niet te hunnen laste komt?

In geval van een bevestigend antwoord op de eerste vraag:

- 2) Geniet deze Turkse onderdaan, ondanks het verlies van de rechtspositie ingevolge artikel 7, lid 1, tweede streepje, van besluit nr. 1/80, speciale bescherming tegen uitwijzing krachtens artikel 14 van besluit nr. 1/80 wanneer hij, na het beëindigen van het samenwonen in gezinsverband met zijn ouders, onregelmatig in loondienst heeft gewerkt zonder op grond van zijn hoedanigheid van werknemer overeenkomstig artikel 6, lid 1, van besluit nr. 1/80 een zelfstandige rechtspositie te verwerven en gedurende een periode van verschillende jaren uitsluitend als zelfstandige werkzaam is geweest?

Hogere voorziening, op 30 augustus 2005 ingesteld door SGL Carbon AG tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 15 juni 2005 in de gevoegde zaken T-71/03, T-74/03, T-87/03 en T-91/03, Tokai e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, betreffende zaak T-91/03

(Zaak C-328/05 P)

(2005/C 281/14)

(Procestaal: Duits)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 30 augustus 2005 hogere voorziening ingesteld door SGL Carbon AG, vertegenwoordigd door M. Klusmann en F. Wiemer, Rechtsanwältin, Freshfields Bruckhaus Deringer, Feldmühleplatz 1, D-40008 Düsseldorf, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 15 juni 2005 in de gevoegde zaken T-71/03, T-74/03, T-87/03 en T-91/03, Tokai e.a. ⁽¹⁾, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- onder handhaving van de verzoeken in eerste aanleg, het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 15 juni 2005 in de gevoegde zaken T-71/03, T-74/03, T-87/03 en T-91/03 gedeeltelijk te vernietigen, voorzover het het beroep in zaak T-91/03 tegen verweersters beschikking C(2002) 5083 def. van 17 december 2002 in een procedure op grond van artikel 81 EG-Verdrag, heeft verworpen;
- subsidiair, de in artikel 3 van de beschikking van 17 december 2002 aan rekwirante opgelegde geldboete, alsmede de hoogte van de in het dictum van het bestreden arrest vastgestelde vertragsrente dienovereenkomstig te verlagen;
- verzoekster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten:

Tot staving van haar hogere voorziening tegen genoemd arrest van het Gerecht van eerste aanleg voert rekwirante onjuiste toepassing van de procedureregels en schending van het gemeenschapsrecht aan:

1. Betoogd wordt, dat volgens het — in de rechtsstelsels van de lidstaten algemeen geldende, en ook in de verhouding tot derde landen toepasselijke — beginsel *ne bis in idem*, rekening had moeten worden gehouden met de eerder in de Verenigde Staten aan rekwirante opgelegde straf. De absolute weigering om rekening te houden met de eerder opgelegde buitenlandse straf geeft — als schending van dit beginsel en daarmee van het gebod van materiële gerechtigheid — blijk van een onjuiste rechtsopvatting en valt buiten de discretionaire bevoegdheid van de beslissende autoriteiten en het Gerecht.
2. De verhoging van het basisbedrag van de geldboete met 35 % op grond van een gestelde positie als enige kartelleider is ongegrond, aangezien de onbetwistbare feiten en de eigen, tegenstrijdige vaststellingen van het Gerecht hiervoor geen grondslag bieden. Aangezien uit de bezwaren van de Commissie niet is gebleken dat zij rekwirante als enige de leiderspositie wilde toeschrijven, is daardoor tevens het beginsel van hoor en wederhoor geschonden.
3. Het Gerecht heeft de stelling van rekwirante dat door de ontoereikende talenkennis van het team van de Commissie dat aan de zaak heeft gewerkt, haar rechten van verweer onherstelbaar zijn geschonden, ondanks de onderbouwde uiteenzetting en de bewijsvoering van rekwirante, feitelijk niet onderzocht.
4. Rekwirantes bijdrage aan de samenwerking is ondergewaardeerd. Aangezien haar samenwerking minstens zoveel waard is als die van de andere deelnemers, is zij — op grond van de aanmerkelijk geringere verlaging van de geldboete in vergelijking met de andere deelnemers — gediscrimineerd.

5. De vastgestelde geldboeten zijn onevenredig hoog, aangezien geen rekening is gehouden met rekwirantes gebrek aan draagkracht ten tijde van de beschikking. De Commissie en het Gerecht mochten er niet van uitgaan, dat bij de straftoemeting over algemeen geen rekening hoeft te worden gehouden met de economische draagkracht. Zij moeten in ieder geval nagaan of de opgelegde straf economisch haalbaar is.
6. Ten slotte is ook de rentevaststelling onjuist. De bijzonder hoge rente vormt een specifieke bijkomende straf, waarvoor geen wettelijke bevoegdheid bestaat.

(¹) PB C 205 van 20 augustus 2005.

Verzoek van het Bundessozialgericht van 5 juli 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Aldo Celozzi en Innungskrankenkasse Baden-Württemberg

(Zaak C-332/05)

(2005/C 281/15)

(Procestaal: Duits)

Het Bundessozialgericht heeft bij beschikking van 5 juli 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 september 2005, in het geding tussen Aldo Celozzi en Innungskrankenkasse Baden-Württemberg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Is het verenigbaar met de bepalingen van het primaire en/of secundaire gemeenschapsrecht [in het bijzonder artikel 39 EG (ex artikel 48 EG-Verdrag), artikel 3, lid 1, en artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1408/71, artikel 7, lid 2, van verordening nr. 1612/68 (¹)] dat een in Duitsland tewerkgestelde migrerende werknemer, die is gehuwd en wiens echtgenote in een andere lidstaat woont, een ziekengeld ontvangt dat steeds is gerelateerd aan het nettoloon dat wordt vastgesteld op basis van de op zijn loonbelastingkaart vermelde loonbelastingcategorie, zonder dat rekening wordt gehouden met een latere, van zijn gezinssituatie afhankelijke wijziging van de belastingcriteria, waaraan terugwerkende kracht is verleend en die voor hem voordelig is?”

(¹) PB L 257, blz. 2.